

חיוך הזברה הקטנה

שלי. אבא לקח את אמא ישר לבית חור' לים" (מביני דבר מעדיפים לכנות את המקום הזה בית יולדות, שלא להבהיל אחים בכורים). מכל מקום, המספר, פסי פס, מאוד מאוכזב. האח הזה מעייף את אמא וגוזל את כל מנת הפינוק שיש בבית. לאף אחד אין זמן. לאף אחד אין כוח.

הנה תיאור אחת הסצנות הכי מייאשות בספר, שאין טפק שכל ילד בכור יבין אותה: בציור שמשטרע על שני עמודים רואים את אמא, פניה שלר' חות קדימה, מוליכה ביד אחת עגלה וביד השנייה את פספס. מאחוריה הולך אבא עמוס בשקיות של קניון. כולם ער' ברים את הכביש בחופזה (האישי הירוק ברמזור הוא כמובן זברה ירוקה), וזה הט' קסט הנלווה: "מתי נלך לקנות גם את מה שאני אוהב?" "אחר כך, לא עכשיו, בן, האח שלך רעב". ובאמת, מתוך העג' לה בוקעות המלים: "באאה, באאאה, באאאאה". ואגב, באותה תמונה רואים במכונית שמחכה ברמזור ג'רפה כתומה ומחייכת. כל בן ארבע יודע: הג'רפה הזאת בטח בטוחה שהאח שלי חמוד ושנחננו משפחה מאושרת.

או מה הפתרון? יום אחד פספס מת' חיל לשחק עם אחיו. השניים נהנים ולב' סוף האח הקטן נרדם. ואז מגיע הרגע המאושר: אבא ואמא מתפנים קצת, "זוה היה הרגע. פינקו את כל כולי: חיבוקי נישוק קיבלתי וגם סיפור. רק לי". זהו פתרון מוגבל, אבל יש בו המון סלחנות. גם כלפי אמא ואבא, גם כלפי האח התי' נוק ואפילו כלפי פספס עצמו.

סדרת פספס הזברה אינה הסדרה הראשונה שייצרה לואסי קוינס (נולדה ב-1964). בתחילת שנות התשעים היא ייצרה את סדרת Maisy העכברה, הכו' ללת פעילויות יום יומיות עם המון הור' מוד בתוך הפרטים הקטנים. כבר בספרה הראשון הכינה קוינס את עוצמתם של השחור והלבן. כאשר היתה סטודנטית ב"Royal College of Art" בלונדון היא יצרה ספרון קטן בשחור לבן, על פיני' גווני ששמו פורטלי, ושלחה אותו לתח' רות של סטודנטים לציור ואיור של הוצאת הספרים "מקמילן". היא זכתה בפרס השני, ומשם דרכה היתה סלולה.

איור: לואסי קוינס

שלה כל כך משומש וחלקי, הוא משמש תירוץ נלבד. זהו מין אקורד סיום מוכר והרמוני, שבא להצדיק את המנגינה שמושרת לפניו. וזה הסיפור: לאמא גדל בבטן הגדולה תינוק. "יום אחד נשארתי עם סבתא'לה

רות פסיכולוגיסטית לילדים, אך מרוק' נת אותה מכובד הראש הטיפוסי שלה בהומור ובחדוות הצבע שלה. לכאורה מציעה גם קוינס "פתרון" למצוקתו של הילד היחיד, שפתאום מגיח לתוך עולמו המושלם אח קטן. אולם, היות שהפתרון

קת הנפש, אלא משום שהם חלק מחייו של ילד בן ארבע-חמש בדיוק כמו במבה ואופניים. בארץ, הסיפור המובהק ביותר מן הסוג הזה הוא "נמר בפיגימה" של גורית זרחי. קוינס מתבססת על המבנה של ספ'

האח הקטן של פספס

לוסי קוינס (כתיבה וציור). נוסח עברי: נורית יובל, הוצאת הקיבוץ המאוחד ודניאלה דינור, 23 עמ' לא מסוספרים, 44.90 שקלים

יעל דר

יירי Picture Books לילדים אוה' כים לקחת נושאים משומשים ולהפיח בהם חיים באמצעות הציור. לכן תוכלו למצוא בשוק (בעיקר באירופה ובארצות הברית) ספרי לימוד אותיות, המון אגדות מוכרות וסיפורי מקרא לילדים וכן סיפורי גמילה מחיתור' לים - כולם עשויים לתפארת בידי טובי הציירים לילדים. ועכשיו, אחרי שכל המלים כבר נאמרו וכל הכותבים, הטור' כים שבהם והרעים שבהם, ניסו את מוד' למ, הגיע תורם של המכחולים והצבעים להגיד משהו גם בענייני אחים קטנים ומעצבנים.

בכך הפקיעה לוסי קוינס המצוינת מידי הפסיכולוגים את אחד הנושאים הפסיכולוגיסטיים ביותר של ספרות הי' לדים במערב. מה יש, אומר הספר המר' ענן הזה, אם ערימת הספרות הפסיכולוגיסטית לא הצליחה עד כה לבטל את יאושו של האח הכבד, אולי אפשר בינתיים להעלות חיוך על פניו ולהנעים לו את החיים עם צבעוניות נהדרת סביב השחור-לבן המפוספסים שלי וקומפוזיציות מרתקות. ותודה להר' צאה העברית, ששמרה על הצבעוניות של קוינס והצליחה למצוא אותיות עב' ריות שמשתלבות באופן משכנע בתוך הפורמטים המורכבים שלה.

ספרות הילדים הבריטית התחילה, כשנים האחרונות, לרדת מהעץ הפסיכר' לוגיסטי הגבוה. סדרת ספרי הזברה-ילד "Za-Za" (שנורית יובל עיבדה בצדק רב ל"פספס") של לוסי קוינס היא דוג' מה לכך. קנאת אחים, פחדים, היום הראשון בבית הספר - כל אלה הם נושאים לגיטימיים לספרות ילדים, ולא משום שלספרות ילדים פתרונים למצור